

den tidligere har været ligeoverfor den sidste. Narfagen, der bringer mig til ubetinget at slutte mig til denne Frengangsmaade, er alene den, at denne Lov, endnu mere end ved de tidligere Behandlinger — thi vi have jo tidligere havt tilsvarende Love — staaer som en Overgang til et andet System, der ligeledes foreligger Thinget og som giver os et grundet Haab om, at vi igjennem denne nye Lov vilde komme til at see dette Forhold ordnet paa en vedvarende Maade, saaledes at hele Næringsstaten falder bort. I det Dieblif, hvor Næringsstaten staaer saaledes, at den er ved at falde bort, forekommer det mig at vilde være urigtigt, om vi vilde indlade os paa at regulere denne Besatningsmaade, og det paa en Maade, der dog i sig selv maastee ikke vilde være tilstrækkelig; thi man maa lægge Mærke til, at Mindretallets Forslag berøer paa Forudsætninger, hvorover vi ikke ere Herrer. Mindretallet taler om de hidtil fulgte Regler; men disse hidtil fulgte Regler gaae dog i det Væsentlige ud paa et Skjøn; det, man altsaa tilføjer dem, der efter de hidtil fulgte Regler kun have betalt to Portioner Næringsstat, betyder for det kommende Aar Intet; stod der derimod: de, der i forrige Aar kun have betalt to Portioner Næringsstat, skulle Intet betale i det kommende Aar, saa vilde der være udtalt noget Bestemt; om det er rigtigt, er en anden Sag; jeg troer det vilde være urigtigt, men i alt Fald var det noget Bestemt. Naar man, som sagt, siger, som Mindretallet gjør, at de skulle være fritagne, som efter de hidtil fulgte Regler ikke vilde kunne paalignes over to Portioner Næringsstat, er der ikke givet nogen bestemt Betingelse for Indrømmelsen, og man kan derved komme til at gjøre den aldeles illusorisk. Efter de hidtil fulgte Regler, som i mange Henseender — det veed det ærede Medlem meget godt — ikke ere klare og sikke, vil man i det kommende Aar kunne paaligne to Portioner Næringsstat der, hvor man hidtil ikke har paalignet disse to Portioner, eller

der, hvor man har paalignet mere; man vilde altsaa kunne give denne Lovregel, som udgaaer fra os, en ganske vilkaarlig Anvendelse. Dette vilde efter min Formening være en stor Feil fra Lovgivningens Side, og Feilen vilde være saa meget større, som her kun handles om en forbigaaende og kort Tid, eftersom vi dog i det Hele taget indskrænke Næringsstatens Betydning. I Fald det ikke skulde lykkes os at faae den Lov gjennemført, som endelig afgjør denne Sag, og der atter skulde komme en saadan forbigaaende Lov frem, maae hi være fattede paa aldeles at blive af med Næringsstaten; men kun at blive af med den for endeel og rette paa Næsten for et Aars Skyld, forekommer mig at vilde være en meget uheldig. Veit at betrede. Der naaes overordentlig lidet — det er usikkert, hvad vi naae — og vi gjøre Sagen for den ene Gang vanskeligere. Man maa huske paa, at det er et gammelt Forhold, som vi her afløse, og at vi vide, at det kun skal være kortvarigt. Det er disse Grunde, som have bragt mig til ikke at kunne følge Mindretallet, og jeg vil sige, at selv om der ikke var nogen anden Grund end den Ubestemtthed, som ligger i det, der her er foreslaaet, vilde jeg dog ikke have kunnet følge det, thi den alene vilde have været tilstrækkelig til at bringe mig dertil; min Hovedgrund er imidlertid dog den, at det er en Sag af en forbigaaende Beskaffenhed, hvorved det ikke er værd at røre, eftersom det, man rører ved, ikke har en mere indgribende Betydning.

R e t t e l s e.

Nr. 137, Sp. 2148, Lin. 18 f. n. staaer: „til de udenfor Byens Grund Boende.“ skal være: „til de udenfor Byen, men paa dennes Grund Boende.“